nº 2/92

Col·legi d'Aparelladors
i Arquitectes Tècnics
de Barcelona

Bon Pastor, 5
08021 Barcelona
Tel. 209 82 99

ANARi TORNAR

ESPAI OBERT A LA CREACIÓ CONTEMPORÀNIA

MARGA XIMÉNEZ
TANGO

Esther Xargay presentarà la instal·lació el dimarts 3 de març, a les 19.30 h.
L'exposició romandrà oberta fins al 3 d'abril de 1992
Horari: De dilluns a divendres, de 9 a 21 h.

«Cadència», 1991
70 × 60 × 22 cm.

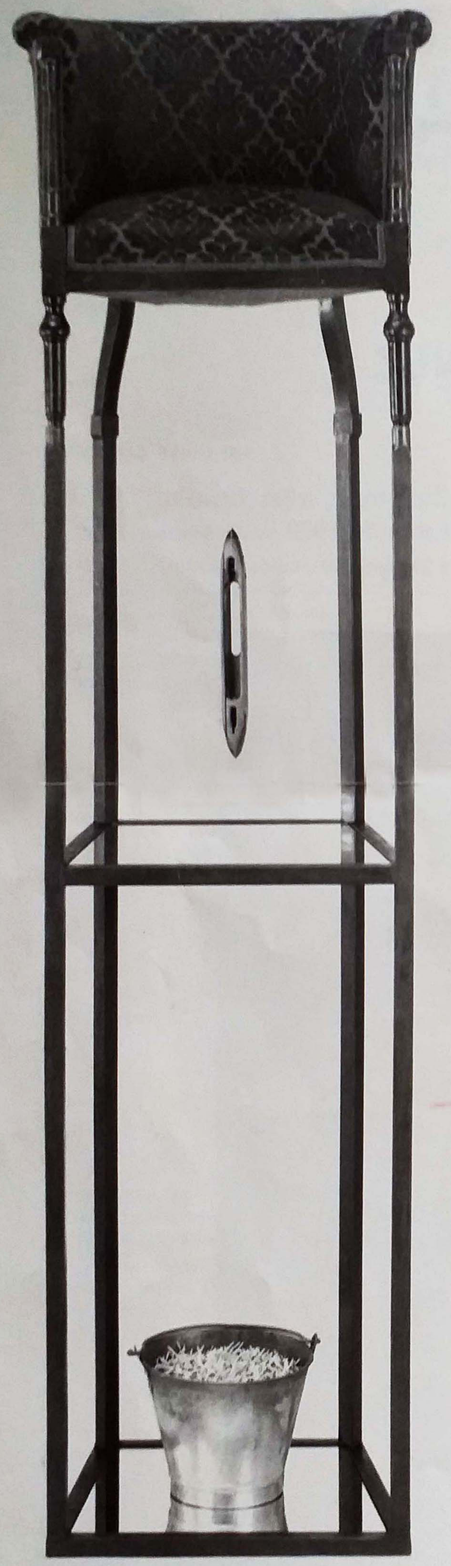

GO-TAN

Sentia un palpeig, una pessigollada provinent de terres fermes i errants i que s'allargassava cap a contrades que tot s'ho poden permetre, fins i tot «desteixir el pal», desfer la feina primerament feta, i balla que ballaràs bescanviant somnis transitoris i caucàsics, procedents de l'India i escampats per tots aquests mons de Déu que són els nostres, des de l'Edat Mitjana fins ara mateix, res, només rumiar. Màgia, cansament, claus al cor o bé tranquil·litats d'esperit en hores baixes?

—De què? Vinga, va digues-m'ho, home!

—Doncs... d'imatge.

La cadira és ben concreta i ben altota, encara que només hi poden seure els funàmbuls esllomats, o bé el sol, si s'hi posa bé, amb els peus fresquets i emmirallats. Del ball del Nil al del Mar de Plata, passant pel foc i per l'ofici. Del benefici, no en cal parlar, ara. El benefici és el que ens propicia el repòs de la imatge. Això no m'ho va dir pas en Man Ray a la Coupole, però m'ho va fer pensar.

I del cotó fluix al negre pentinat per la robota. D'un silenci a l'altre. Encara un crit de la imatge-tissana que ens desaltera. I ja que no podem seure ni a la cadira ni a l'escala, ens fotrem de cap a la bola-iceberg de cotó fluix. Quins patacs i quins silencis! Tots dos compartint cal·ligrafies d'espills, fins que va arribar la trencadissa del referent. I el palpeig esmentat, que ve de lluny, com provinent d'un cau digital, per on transita la Kundalini, sense fingiment, tota feta personatge.

—No, home, no, que no ho és pas, la Kundalini! Que és en Go-tan!

—Vols dir?

—Sí, home, i tant!

Això, li ho va dir la llebre quan es va aixecar. Ho feia sempre a la mateixa hora intempestiva, i, per dissimular, mirava el rellotge de cua d'ull, per anar a comprar només xoco-lata i pega-dolça —sempre per A-lícia— al quiosquet de la cantonada. El xiquet-mercader li ho va donar dient-li:

—Mira, xiqueta, és l'última vegada que t'ho dono sense calés. Ja n'hi ha prou, home; quines galtes!

La llebre, amb un somriure maliciós, però agraïda al capdavall, ja ho savia, que tot això només era una repetició, un bis, i va afinar:

—La creació és un ball que també ve de lluny, una cantilena de molts ocells. No t'amoïnis, xiquet, que t'ho pagarem tot i amb escreix. Et pagarem amb positiu i amb negatiu. Saps?

—Això del negatiu, no ho acabo d'entendre, però tant és, jo sóc de Lleida.

I ella que, amb gest docte, es treu de la pell de conill, sagnant, una xapa i la diposita sobre el taulell.

L'altre se'l posa a l'armilla i es mira cofoi a l'espill, on llegeix les dues síl·labes «go» i «tan» i l'inrevés, i es queda perplex.

—Ai caraí!— s'ho va rumiar una estona invisible (invisible com la llebre que ara ja no hi era, als paratges de la imatge), una estona pertinent, normal i enorme, com totes les estonetes (és a dir, una estona mental sense imatge, sobre la qual no tenien cap poder ni el xiquet ni la llebrota, que va ésser la primera en tocar el pirandó, la punyetera), i va afegir:

—Un go-tan de matinada? I jo que em pensava que era un ball de nit!

Benet Rossell